

פיה
אורן קורס

40
ואותן

להתחבר, לגלות
ולממש את עצמך ב- 40 צעדים

4	פתח דבר
9	היגיון עצמי
13	תוצרת עולם
17	כוחה של נחמה פשוטה
21	מה תפקידנו העולמי?
25	כוחו של זיכור
29	להשתחרר מהמלכודת אישיות

יוצא לאור ע"י:

© כל הזכויות שמורות

נדפס בתשפ"ד • 2023

כתיבה ועריכה: מורן קורס

ייעוץ ובקרת תוכן: הרב לוי אפשטיין

עריכה לשונית: אסתי גרינוולד

איורי בינה מלאכותית: אדר פורמנדן

עימוד ועיצוב: סטודיו אביעד בן סימון

111	הכרת האגב
115	חיים של נתינה
119	להתמקד בעצמנו
123	להפיר את הסולמ
127	נתינה שהיא קבלה
131	לראות את האור
135	קבלת החלשות
139	פחדים וחוצות
145	התמודדות אתארים
149	להיות מי שאת
155	התמדה ונחישות
159	תודעת שליחות
165	מוח שלא על האב
169	אחה
173	שלאה בראשית
177	לצמח מתוך הניסיונות
181	מכא לאוח ארוק

33	מה הייסוד שלי?
37	מכא פנימי
41	להזיק את הנשמה
47	אהבת ישראל
51	תפילה
55	לראות העצמה פועלת
59	דברקות הדרכה
63	לסלול לעצמי
69	לתת זמן ומשמעות
73	בחירות נכונות
77	מתי לעזרה?
83	לכסוס?
87	אכולות ועין אובה
91	להפסיק לשפוט
97	שיתופים או ניסיונות?
103	לזיות כמקפצה אישית
107	כיבוד הורים

המלצה לספרה הקודם של המחברת מאת הרב דיסקין שליט"א

דברי ברכה לספרה הקודם של המחברת מאת הרב גרוסמן שליט"א

רח העצמאות 8 קיית אגא
טל: 04-8440441

חיים שלמה דיסקין
רב הקיר קרית אגא

ישיבת חשית וחסידות חתומים
קרית אגא

כ"ה באב תש"פ

הש"ד:

כפי אית מין תת קאים

כ"ה באב תש"פ

שמתי אהאמ אה ספרך התלמי אה נקיהו כלם
דביו קלתי מינה. האוסף בעצמי בתינו באהא
טוה התעניינות של בנוי.
מאן שאלתי אנה לטלתי יו בני ספר כהם הכתי
אה בפתחויות קלתי של הכתי נטלתי אלהתי קלתי
בנעוטי מטלפנת היחוי. מאגרי וכו'.
כה בור מאמצינו אנה עה יבר תלמי כנו אלו אה
כיה האהמה של בנינו, התלמי כנהיהו לתינו בנינו
כנותי קלתי כנעוטי.

ע"כ אנה שלי כהעצמי בספר בנינו תלמינו אלהתי
כיהו ואלוהי אהתי ילמי של כוית יואל,
ככיהת כלהה יפה ואופנה כנעוטי קלתי.
בבלתי אה מינו חסדי ואלם באמן המתקין!!! ככיה יר

נייר: 052-4722711, סקס: 04-8456681, ת.ד. 429, מיניר 2807108

Rabbi Yitzhak David Grossman
Chief Rabbi of Migdal Ha'Emek
Member, Chief Rabbinate Council
Dean, Migdal Chr Institutions

הרב יצחק דוד גרוסמן
רב הקיר - מגדל העמק,
חבר מועצת הרבנות הראשית
נשיא מוסדות מגדל-אור

בבד

בטייד

חודש מנחם אב תשפ"ג

דברי ברכה

הוראו לפני גליונות עלים לתרופה מתוך הספר החשוב והיקר

הנקרא בשם "דבי קבלת מתנה"

ספר המוקדש כל כולו לחיזוק ועידוד בנות ישראל

איך להתמודד עם נסיונות, קשיים, והתמודדיות. בדור שלנו כמאמר החכם

"כל העולם כולו מלא נסיונות"

הוקרה תודה והערכה לכבוד המחנכת מרת מורן קורס תחיי

שהשכיחה בכשרון מיוחד לחלוצות על הכתב רעיונות ומתרונות במדת האפשר להאיר להם

את הדרך איך להתגבר על המכשולות והגלים הסוערים ותמכה יסודתיה בדברי קודש

מתוך לימוד והעמקה בספרי רבותינו תלמידי הרעשייט זי"ע

שכדי להגיע לבחינת "סוד טרע" מתחילים עם "עשה טוב"

ומעט מן האור דוחה הרבה מן החושך

בטחוני בסיעתא דשמיא שהספר יביא תועלת רב

לחתחוקות באמונה בהשגחה פרטית ובחיזוק חומות קדושה וטהרת בית ישראל

"ירבות בנות עשו חיל ואת עלית על כולנח"

מגלגלין וכות על ידי זכאי - לזכות את ישראל.

בברכת התורה
הרב יצחק דוד גרוסמן

P.O.B. 173
Migdal Ha'Emek ISRAEL 23101

Tel: 04-6541418 טל:
Fax: 04-6546847 סקס:

ת.ד. 173
מגדל העמק 23101

פתח דבר

זה אירע לפני יותר מארבעת אלפים שנה.

העולם איבד את דרכו, והארץ מלאה חמס. בני האדם רכשו הרגלים שליליים, שהפכו להיות חלק בלתי נפרד מאישיותם. כבר לא ניתן היה להפריד בין בני האדם לבין ההרגלים השליליים.

לא נותרה ברירה אחרת, היה צורך בהפעלה מחדש.

וה' החליט לפתוח את ארובות השמים, כדי שמי המבול ימלאו את העולם, ישטפו ויטהרו אותו.

ארבעים יום רצופים ירד המבול. ארבעים יום רצופים של ניקיון, שהרה והתחדשות – לאחריהם לא היה זה אותו עולם כמו קודם, אלא עולם חדש לגמרי.

גם בדור שלנו אנחנו עוברות "מבול".

כל אחת והמבול שלה: מבול כלכלי, זוגי, משפחתי, אמוני, וכן הלאה.

עומס האתגרים, הלחצים והקשיים מאיים להציף אותנו ולהטביע אותנו בתוכו.

נדמה לנו שזה עונש.

אבל גם כאן עלינו לזכור, שהמבול אינו עונש חלילה, אלא אמצעי לזיכור ושהרה פנימית.

באמצעות המים הרבים, הנראים לנו מאיימים, מביא עלינו הקב"ה מסע חדש שאנו צריכות לעבור.

לעיתים אנו מבחינות כבר במסע עצמו שהוא מיועד לטובתנו.

אבל לעיתים אנו מגלות זאת רק בסוף.

העיקר זה לדעת שהחיים שלנו הם מסע מתמשך שמגדל אותנו, וכל צעד הוא משמעותי.

נכון, לפעמים אנו מרגישות שאנו הולכות אחורה או נשארות במקום - אבל בשביל לקפוץ קדימה, צריך קודם לקחת כמה צעדים אחורה, כדי לקבל תנופה.

הצעידה אחורנית אינה ירידה או נסיגה, אלא תנופה חזקה לקראת התקדמות בעוצמה חזקה יותר.

לפי המהר"ל מפראג, המספר 40 קשור בקשר הדוק לשינוי ולטרנספורמציה.

לכן, כאשר אנו נדרשות לעבור מרמה רוחנית אחת לרמה גבוהה יותר, או כאשר יש לנו צורך בריענון והתחדשות - אנו עוברות דרך המספר הזה:

* 40 שנה נסעו בני ישראל במדבר - המסע הרוחני המתמשך, שהבין אותם לכניסה לארץ הקודש .

* 40 יום שהה משה רבינו על הר סיני כדי לקבל את התורה.

* 40 יום נוספים שהה משה כדי להתפלל עבורם שתשובתם תתקבל .

* 40 יום נוספים של תפילה פעלו את תשובת הקב"ה "סלחתי בדבריך" .

* 40 יום בשנה מוקדשים לסליחה והתחדשות - מראש חודש אלול עד יום הכיפורים .

* 40 יום הראשונים ליצירת הוולד קובעים את מין העובר.

* 40 סאה ישנם במקווה כדי להיטהר.

על פי הקבלה, המספר 40 כולל בתוכו את ארבעת העולמות הרוחניים: אצילות, בריאה, יצירה ועשייה, שהם כנגד ארבע אותיות שם ה' - כאשר כל אחד מהם כלול מעשר הספירות.

הספר שלפנייך אינו ספר העצמה רגיל.

הוא הרבה יותר מזה.

באמצעות הספר את תעברי מסע של התחדשות וריענון.

הספר כולל 40 נושאים, בחלוקה לפרקים הבאים: אמונה וביטחון, זוגיות והורות, התמודדות והעצמה.

40 הקטעים, שכל אחד מהם מעצב את האישיות שלנו כנשים, מוגשים בשפה קלה ועכשווית, באמצעות: סיפור משמעותי מהחיים, התבוננות פנימית ותרגיל מעשי.

המלצה שלי: אל תרוצי מהר. הקדישי לספר את 40 הימים הקרובים והתמקדי כל פעם, בכל יום, רק בקטע אחד.

כך תוכלי לעבור את המסע בצורה פנימית, ולהגיע למקום של התחדשות אמיתית.

חשוב להדגיש: הספר לא מתכוון לשנות אותך.

בדיוק להיפך, הוא הולך לכוון אותך במסע האישי שלך בלבד.

דרך 40 הצעדים את הולכת לגלות את האחת והיחידה - את "היחידה" שבך.

את עצמך.

מהצחה!

* * *

פירותון עצמי

כלאנו מחוברות לקב"ה - לא תלנה מה יש או אין לנו.
נוכל להשיג למצב הכי שלם, וקדיין אחוש בטחון עצמי. זה לא תלוי
בשום טורם חיבנו, אלא רק בבחירה של מי להישון.

מהו ביטחון עצמי?

האם היהדות רואה בו ערך?

"ביטחון עצמי" יכול להישמע כמו גאווה וגסות רוח. אבל אם נדייק, "ביטחון עצמי" הוא ביטחון בעצם שלנו. בעצם הפנימי שבתוכנו – אותו חלק אלוהי ממעל ממש שנמצא בכל אחת מאיתנו.

כשאני יודעת שאני חלק מהמקור, ולא סתם – אלא יש לי תפקיד, ויחד עם התפקיד ה' נתן לי כוחות למלא אותו – אני יכולה להתמלא בעוצמות.

בנימה אישית, בפעם הראשונה שקראתי את סיפורי התנ"ך עם המדרשים, הגעתי לשלמה המלך, ואחד הסיפורים שנגעו בי במיוחד, היה הסיפור עם אשמדאי מלך השדים:

אשמדאי בלע את טבעת המלך, וזרק את שלמה מארמונו לבבל. במשך שלוש שנים היה שלמה בגלות, כאשר אשמדאי עצמו התלבש בדמותו, וכולם חשבו שהוא המלך.

נתבונן רגע מה הרגיש שלמה באותם רגעים: ממקום של שליט על כל העולם, בו כל האנשים ובעלי החיים משתחווים לו – הוא הגיע בבת אחת למקום כה נמוך, עד ששודדים לקחו ממנו את הבגדים והכתר שעליו, והשאירו לו שמלת שק כדי שלא ימות מקור.

שלמה המלך הגיע מרום המעלה, למקום שאין תחתית למטה ממנה. אף אחד לא האמין לו שהוא המלך. הוא ניסה לשבנע אנשים, שמי שיחזיר אותו בעגלה לארמונו יתעשר לכל חייו. אבל כולם לעגו לו, בזו לו, צחקו עליו, השפילו אותו, צעקו עליו "משוגע"...

לא היה לו מקום מסתור לישון, או אפילו לנוח, וזאת בשעה שהוא היה ילד תפנוקים שגדל בארמון, ומעולם לא התנסה בהרפת רעב או קור. אט-אט הוא התחיל להרגיש כיצד הרעב מכניע את גופו.

ברגעים הקשים הללו, התחילו מחשבות שליליות לחדור למוחו. הייאוש המר, החידלון האבזרי והרחמים העצמיים החלו לכרסם בו. הוא איבד את שאריות הביטחון העצמי, וחש מושפל וחסר ערך.

אך לפתע הוא הרים את עיניו למרום, התעלם מהכאב, ושאל את עצמו:

"האם כך צריך בן ישראל לחשוב? האם כך התנהג אביך כשהצרות תקפו אותו פעם אחר פעם? האם נחשון בן עמינדב התייאש כאשר ים סוף עמד מולו ומאחוריו צבא מצרים? הרי כך אמרו חז"ל: "אפילו חרב חדה מונחת על צווארו של אדם אל ימנע עצמו מן הרחמים".

באותו רגע הרים שלמה את ידיו למעלה ואמר לה: "הנני בידך, אין לי כלום בעולם מלבדך, עבשיו אני מבין שכל מה שהיה לי – לא היה שלי. הדבר היחיד שיש לי הוא האמונה בך. רק אתה יכול לעזור לי. אין עוד מלבדך והנני לפניך, עשה בי הטוב בעיניך".

וראו זה פלא, באותו רגע, כאשר לכאורה הוא התייאש ומסר את גורלו בידי ה' – הרגיש לפתע שהתקווה חוזרת לפעום בו.

פתאום הוא התמלא ביטחון עצמי, וחש אמונה ברורה כי הוא עוד יחזור למלכותו.

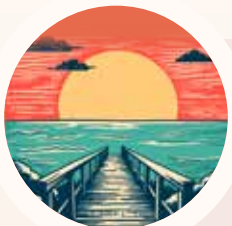
מה קרה?

כאשר הוא התחבר לנקודה האלוקית הפנימית שבתוכו, ופנה אל ה' מעומק הלב – הוא הבין שיש לו כאן שליחות. שגם לקושי שהוא חווה יש תפקיד.

הוא קלט שזהו אבן ניסיון קשה ביותר, אבל הוא מיועד לטובתו – כדי להיות אדם טוב יותר, כדי להנהיג את העם והעולם טוב יותר.

הבנה זו מילאה אותו בביטחון ובכוחות חדשים, ובכוחם זכה לחזור למלכותו.

* * *

נקודת התכונות

מה מביא ביטחון?

החיבור לה'. הידיעה שיש לנו קשר נצחי עם ה'.

אפילו שלמה המלך, הגיע לרגע שכל מה שהיה לו – איננו עוד, הוא נשאר ללא ארמון, ללא בגדי פאר ומלכות, ללא שרים ונתינים שנשמעים להחלטותיו, הכל נשמש והלך.

2 תודעת אדם

זריץ רק אלנות את התודעה. במקום לראות את עצמנו במבט קטן ומצומצם - זריץ להרחיב את המבט, לחשיב בראש שלנו ובמבט רחב אופקים, ולצאת להקב"ה הוא לא מושג.

הדבר היחיד שישאר לו זה הביטחון שלו בה'. הידיעה שה' לא עוזב אותנו, גם בשזה לא נראה בעיניים.

מנקודה זו נשאב ביטחון עצמי לחיים שלנו - מקשר שאיננו מתבלה, מקשר נצחי שישאר לעד, וסיבות היצוניות, גשמיות או חומריות לא יהרסו אותו לעולם.

כשאנו מחוברות לנקודה זו - לא משנה מה יש או אין לנו. נוכל להגיע למצב הכי שפל, ועדיין לחוש ביטחון עצמי, כיוון שזה לא תלוי בשום גורם היצוני, אלא רק בבחירה על מי להישען.

תראו:

מה עזר לשלמה המלך? שאלה אחת ששינתה את הסתכלותו:

האם אני שייך לעם של דוד המלך, נחשוו בן עמינדב ואברהם אבינו?

שאלה זו יכולה להעניק כוח ברגעי משבר, ולהפוך אותם ל"רגע מבשר"...

נשאל את עצמנו: האם אנחנו אכן מאמינות בקב"ה? האם אנו סומכות עליו שהוא מנהל את העולם בצורה הכי נכונה עבורנו?

שאלות אלה יעזרו לנו להשתחרר מהקושי הנקודתי, ולראות את הדברים במבט רחב הרבה יותר, וכך להצליח להתגבר על הקושי ולהפוך אותו למנוף להתקדמות.

לערות העד של אוסטרליה. היא צועדת במסלול הליכה מסומן על ההרים הגבוהים.

לאחר שעות של הליכה, היא מרגישה תשושה ואומרת לחבריה למסע שהיא חוזרת לחדר, שבו הם שהו במשך הטיול, לנוח.

כך מתחיל סיפורה המיוחד של חברתי, בעקבותיו חזרה היא בתשובה.

זהו סיפור מיוחד, כיוון שהחזרה בתשובה שלה לא הגיעה ממקום של קושי ואתגר, אלא להיפך – דווקא ממקום של התפעלות מהשפע והטוב של הקב"ה.

כאמור, היא הייתה בטיול באוסטרליה, ובאמצע המסלול חשה תשושה. אך באותו רגע, במקום לחזור לנוח, היא הרגישה צורך מיוחד לפנות וללכת בנתיב אחר. היא החלה לצעוד, אבל אחרי קצת יותר משעה, היא הבינה שאיבדה את הכיוון, היא הבחינה שהיא כלל לא מודעת להיכן היא הגיעה, ומהי הדרך הנכונה.

היא הגיעה לסבך היער, למקום שבו ככל הנראה רגל אדם לא דרכה מעולם, ולפתע היא רואה מול עיניה מראה עוצר נשימה:

עץ ענק ממדים, ממנו יוצא שרף אדום, הנראה מול השמש כאבני יהלומים בורקות. הברק שיצא מהשרף היה כה עז, שהוא ממש סנוור אותה מעוצמת האור.

היא לא יכלה להישאר אדישה מול המראה האגדי הזה, ונשארה במקום דקות ארוכות, כשהיא מתמוגגת מהמחזה המופלא הנגלה לנגד עיניה.

לאחר מכן, תוך זמן קצר ובאורח פלא, מצאה את הדרך חזרה והגיעה לחדרה.

אבל המחזה המיוחד לא הרפה ממנה. היא הרגישה התגלות רוחנית ממש, והרגישה צורך לשתף מישהו ולנסות להבין את משמעות הדבר.

בהשגחה פרטית, בחודשים שקדמו למאורע זה, החל אביה לחזור בתשובה וללמוד איתה קצת על היהדות. היא זכרה שהיום יום שיש, והבינה שהשבת תיכף נכנסת, אבל הרגישה צורך עז לשתף אותו.

בדקות הבודדות שנשארו לה בטרם תיכנס השבת, היא צלצלה לאביה, סיפרה לו על המחזה ושאלה אותו: "הרי העץ מוחבב בסבך יער עלום שם, ואין דרך סלולה להגיע אליו. איך ייתכן שה' ברא כזאת בריאה

מיוחדת, ללא שבני אדם יוכלו ליהנות ממנה?"

ואביה הגיב בספונטניות: "יתכן מאוד שה' ברא בששת ימי בראשית את הבריאה המופלאה שאת ראית, רק בשבילך. כדי שאת תעברי במקום אחרי אלפי שנים, תתפעלי ממנה ותחשבי על הקב"ה".

תשובתו של אביה הכתה בה, ועוררה אותה לחשיבה.

המראה המיוחד החדיר בה את ההכרה כיצד הקב"ה ברא עולם כה גדול, אדיר ומופלא, אך במקביל הוא משגיח על כל אדם בהשגחה פרטית ומנהיג את מסע חייו.

תובנות אלה סללו את דרכה אל היהדות, עד שבסופו של דבר חזרה בתשובה.

נקודת התכונות

אנו רגילות לקשר עם הקב"ה סביב קשיים וצרות, אבל בדור שלנו אפשר להגיע לחוויה רוחנית גם דרך תפיסת השפע.

ישנה אמירה חסידית, שבכל כיון צריכה להיות תפיסה אחרת: בכיון אחד – "ואנכי עפר ואפר", ובכיון השני – "בשבילי נברא העולם".

כלומר, מצד אחד, צריך לשמור על צניעות וענווה. הגאווה מרחיקה את האדם מהקב"ה, כפי שאמרו חז"ל על בעל גאווה: "אין אני והוא יכולים לדור בעולם".

אבל מצד שני, צריך לזכור שיש לנו תפקיד שהקב"ה העניק לנו, ואף אחד אחר לא יכול לפעול אותו בעולם חוץ מאתנו.

רק את יכולה וראויה והכי מתאימה לגדל את ילדייך, להיות רעיה לבעלך, הבת העוזרת להוריך. רק את יכולה, וה' נתן לך את כל הכלים הדרושים כדי להצמיח את האנשים שמסביבך. המילים הטובות שלך, המעשים שיש רק לך להביא לעולם.

צריך רק לשנות את התודעה. במקום לראות את עצמנו במבט קטן ומצומצם – צריך להרחיב את המבט, לחשוב בראש גדול ובמבט רחב אופקים, ולדעת שהקב"ה הוא לא מוגבל.

3 כוחה של אמונה פשוטה

אמר הפסלם לט אוב: "לא אחז יכוו אגבור את היט באמצעות
מאפחת, אט הוא רק מאמין באמונה פלטה". לאמונה
פלטה יש כוח אגיר בנפול אחולל שיני במציאות החייט.

תראית:

תפיסת שפע היא ההכרה שאני ראוייה לשפע.

לפעמים יש לנו הרבה דברים טובים, אבל כיוון שאנו שבויות בתודעת חסר – אנו מסרבות להכיר בכך שמצבנו טוב.

לכן, השלב הראשון הוא להכיר בשפע שיש לנו:

נסי לחשוב עם עצמך על משהו שנמצא בחייך, שלקחת אותו כמובן מאליו, אבל בהתבוננות ראוייה את מבינה כמה יש לך להודות עליו ולשמוח בו.

בהמשך לכך נוכל לזמן לעצמנו שפע נוסף:

חשבי על משהו שתראי לזמן לחייך, וכל לילה לפני השינה, תודי לה' על אותו עניין, כאילו הוא כבר נמצא בחייך.

חשבי על אותו עניין שעומד להתרחש בחייך ותראי אותו לנגד עיניך, כיצד הוא שלך, יש לך אותו, זכית בו. ככל שתדמייני את הדבר יותר – את תצליחי לזמן את אותו עניין לחייך.

המוח אינו מפריד בין מציאות לדמיון. חוקרים גילו ומצאו שאנשים שדמיינו כאילו הם מרימים משקולות – הצליחו להעלות את מסת השריר ב-30 אחוז.

עיקרון זה נכון בכל תחום. ברגע שתדמייני את הדבר – הוא כבר בדרך להתרחש.

מה קורה לכן בנפש בשאתן שומעות על נס? אתן מכירות את תחושת הרחבת הלב המתרחשת אז? נכון שפתאום אנו מרגישות הרבה יותר את ההכרה בהשגחת ה' בעולם?

כולנו יודעות שה' משגיח על כל פרט בבריאה. אבל לצערנו, ברוב הפעמים אנו פחות מרגישות את ההשגחה במוחש.

אם נודה ונתוודה, החומר מגשם אותנו. לעיתים ישנה תחושה כאילו ה' ברא את העולם, הניח לו להתנהל כפי שהוא מתנהל, וספק אם יש מנהיג לבירה.

אבל כששומעים על ניסים – משהו בלב נרגע. השלווה חוזרת לגוף, וההכרה שיש מי שמנהיג את העולם, למרות המאורעות המורכבים המתרחשים בעולם – שבה ומתעוררת. נכון, לא לכל דבר יש לנו תשובות, ואולי לרוב הדברים אין לנו תשובות, אך סיפורי ניסים מחזקים את האמונה והביטחון בבורא העולם.

ובכן, לחברה טובה שלי היו שני ילדים מקסימים, אך מאז הלידה השנייה, לא הצליחה להביא ילדים נוספים לעולם. עברה שנה, ועוד אחת, והם התחילו לחשוש שמהו מתרחש שלא בשורה. לאחר שלוש שנים של ציפייה הם פנו לרופאים לברר על התעלומה. אך הרופאים התפלאו איך בכלל היא הצליחה להרות, שכן יש לה בעיה רפואית.

היא ניסתה טיפולים רבים במשך שבע שנים, וכלום לא התקדם. בסופו של דבר היא הבינה שהיא צריכה להרפות, להודות על מה שיש, וליהנות ממה שה' החליט להעניק לה. מתוך מקום של השלמה היא הבינה שלכל אחד התיקון שלו, ועבודה על עצמה לקבל את הניסיון בלב שלם.

כמה חודשים לאחר מכן, התקרר התאריך י"א בחשוון, יום ההילולא של רחל אמנו.

הילדים הקטנים שלה החליטו להפתיע אותה: הם אספו 180 ש"ח ביחד, וביקשו שתתרום לקבר רחל אמנו ביום ההילולא, כדי שרחל תתפלל עליהם שייולד להם אח או אחות. היא התרגשה כל כך מהמעשה שלהם, מן המחשבה, היוזמה, העשייה, התרומה... ואכן תרמה את הכסף שאספו.

לא ייאמן, אבל עשרה חודשים לאחר מכן, היא ילדה תינוק...

הרופאים היו בהלם, ולא מצאו שום הסבר טבעי. זה היה ברור: התמימות והאמונה הפשוטה של הילדים פרצו את גדר הטבע, ופעלו נס גלוי.

שנזכה גם אנו לקבל קצת מאותה תמימות של ילדים, וכך לראות את יד ה' בכל צעד ושעל בחיינו.

* * *

נקודת התכונות

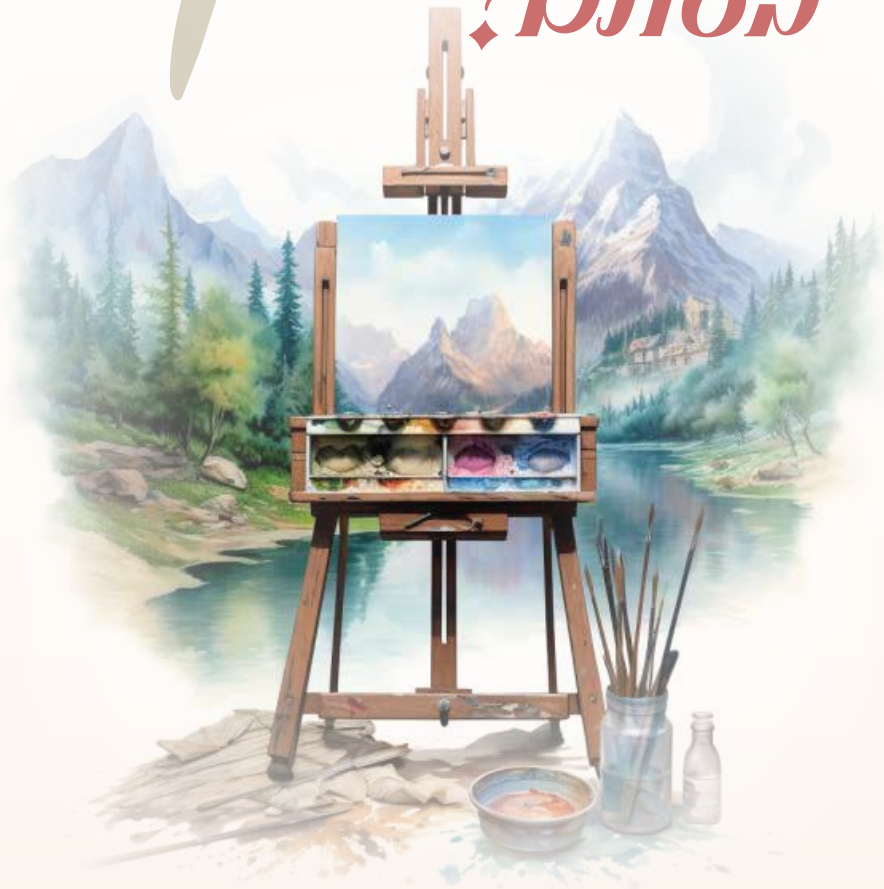
ה' הכי אוהב את התפילות של הילדים הקטנים – תינוקות של בית רבן. הוא כביכול לא יכול להישאר אדיש ולאבזב את מעשה הילדים, שנעשה מתוך תמימות טהורה ואמונה שלמה.

אנחנו המבוגרים יש לנו יותר דעת, אבל לפעמים היא חוסמת את היכולת שלנו להתפלל. במקום לפנות באמונה ובתמימות, אנו מלאים בשיקולים וחישובים שכליים: עד כמה מגיע לנו? האם מגיע לנו בכלל? האם אחרי מה שעשינו באמת ה' עדיין ייתן לנו את שנבקש? על מה להתפלל? מה יותר חשוב? האם עדיפה תפילה על נושא אחד כדי שאותה תפילה בטוח תתקבל – או שעדיף להתפלל על הכול?

בואו נחזור גם אנחנו בעת התפילה להתפלל בילדים, ונדע שאבא שבשמיים מסוגל להכול, ואצלו אין החישובים והשיקולים "ההגיוניים" שלנו. נתפלל כמו הילדים, מתוך תמימות ואמונה שלמה שה' רוצה ואוהב ומחכה לתפילה שלנו. לא רק כתלמיד בפני רבן, אלא כבן אצל אביו שיכול ורוצה להתרפק עליו.

נזכור שכל אבא אוהב את בנו אהבת נפש, וכך גם אצל הקב"ה – כפי שהבעל שם טוב אמר: "כל יהודי חביב אצל ה' הרבה יותר מחביבותו של בן יחיד שנולד להורים לעת זקנתם". נתפלל בתמימות ובאמונה פשוטה, וכך נזכה שהתפילות יתקבלו.

מה תפקידנו כעת?

בשנת קושי, התמודדות ואתגר, נלכוד להנשמה בתוך
השילוב מתאונת מלבוניתה החזשה - אנשית את רצון
ה' דוקא פה בתוך העולם, בתוך הקשיים והאתגרים

תראו:

מסופר שהבעל שם טוב הגיע בדרכו לנהר וביקש לחצות אותו. הוא פרס מטפחת על הים, ושט עליה בדרך נס עד לעבר השני. אחריו הגיע יהודי פשוט, שראה את הדברים וניסה זאת גם הוא: הוא פרס מטפחת, וראה זה פלא – גם הוא הצליח לעבור כך את הנהר...

אמר הבעל שם טוב: "כל אחד יכול לעבור את הים באמצעות מטפחת, אם הוא רק מאמין באמונה פשוטה". לאמונה הפשוטה יש כוח אדיר בנפש לחולל שינוי במציאות החיים.

חשבי על תחום בחייך שמאוד היית רוצה בו שינוי, ורק להיום התפללי עליו בשיח ישיר מול אבא שבשמיים. התכוונוני על זה במשך כל היום כולו, בפשטות, באמונה של ילד – שה' ידאג לך ותקבלי את רצונך הטוב. האמיני בכוח התפילה, שימי בצד את השיקולים השכליים כמה מגיע לך, ראי את עצמך כ"בן אצל אביו", והתפללי באמת מעומק הלב.

הצלחת? כל הכבוד. הבשורות הטובות כבר בדרך...

תאר לעצמנו דו שיח בין שתי נשמות, הנמצאות באוצר הנשמות העליון:

"איזה תענוג אלוקי אדיר! עוד מעט אני יוצאת מכלי", אומרת אחת.

"אל תדאגי, אין לך גוף לצאת ממנו, שכחת שאת באוצר הנשמות?" מזכירה לה חברתה...

נשמה נוספת מצטרפת לשיח, ומוסיפה את שלה: "אוי, איזה אור מיוחד יש באן! להתענג מזיו השכינה זה הרבה יותר מתחושת גן עדן!"

אך לפתע, צלצול צורמני קוטע את שיח הנשמות:

"נשמה'לה!" ברוז חדש יצא, "את נקראת לשדה התעופה לירידת הנשמות. בעת הגיע תורך לרדת לעולם העשייה".

שתיקה רועמת.

"אוי לי. להפסיד את כל השפע הרוחני האדיר הזה? ועוד בשביל מה? מה נגזר עלי? כל כך מהר? אולי עוד קצת...?" מנסה היא להרוויח עוד כמה רגעים של אושר רוחני.

"מתנצל, זהו צו השעה", עונה לה המלאך, "רק בשיכלו כל הנשמות בגוף – יבוא המשיח. צריך עוד יהודים שיפיצו את דבר ה' בעולם. כל אחד בזה מקרב בעוד צעד את הגאולה. יש לך תפקיד למטה. זקוקים לך!".

הנשמה מתחילה להבין ומפנימה את העניין...

רגע לפני שהיא יורדת, המלאך מוסיף: "תראי את המסלול שאותו את צריכה לעבור, האם את רואה את כל העליות והירידות שבדרך? את מסכימה לרדת למשפחה הזאת? חשוב שתהיי שלמה עם המסלול שלך לפני הירידה".

הנשמה מתבוננת ומאשרת. למרות הצער הרוחני שלה, היא מבינה שיש לה מטרה.

"אני מסכימה לרדת, וכן, למשפחה הזאת. עם כל הניסיונות בדרך. בעזרת השם לא אתבלבל בדרכי. אזכור שכל המטרה של ירידתי היא לבחור בטוב, באמת הנצחית. לוותר על ההנאה הרוחנית שלי כדי להניע את כל העולם לגאולה".

ואז בבת אחת, ספלאצ'... היא נשלחת אל הגוף האנושי בשדה התעופה

לירידת הנשמות, ובתוך בית רפואה אי שם, נולדה תינוקת. "מזל טוב!" נשמעות קריאות מכל עבר, "ילדת בת! איזו מתוקה!"

איזה אושר! אבל רגע, תינוקת, למה את בוכה?

"אם הן היו זוכרות כמה טוב היה למעלה" אומרת הנשמה לעצמה, "גם הן היו בוכות עכשיו"...

אך אז היא מתעשתת ומזכירה לעצמה את התכלית: זו לא ירידה, אלא פשוט עבודה שמתחלפת. המשימה כבר אינה להתענג על אלוקות בגן עדן ללא מאמץ. אלא להיפך – להתחבר לה' מתוך ניסיון, מתוך התמודדות, מתוך התגברות.

נכון זה קשה יותר, אבל דווקא מזה ה' שמח. אנחנו לא צריכים לחפש את התענוג שלנו, אלא את שלו.

והאמת, שזה התענוג הכי עמוק של הנשמה – למלא את רצונו של ה'.

נקודת התכונות

בשעת קושי, התמודדות ואתגר, נזכור שהנשמה בתוך הגוף מתענגת מעבודתה החדשה – לעשות את רצון ה' דווקא פה בתוך העולם, בתוך הקשיים והאתגרים.

נכון, מלכתחילה הנשמה לא רוצה לרדת לעולם, כי היא מבינה שבכך היא מתרחקת מהחיבור לה'. אך בסופו של דבר, דווקא בריחוק הזה היא מגיעה לקירוב הכי פנימי שקיים. זו הסיבה שבסוף היא מסכימה לרדת, היא פשוט מבינה את גודל התקרבותה לה' דווקא פה, בעולם העשייה.

זו משמעות המשימה "לעשות לו יתברך דירה בתחוננים" – דווקא במקום שנראה הכי רחוק, בעולם התחונן והמגושם, אנחנו בונים לה' דירה, דירה שהוא יוכל להרגיש בה הכי בבית.

תראו:

בתורת הקבלה והחסידות מתוארות שתי תנועות נפש מנוגדות, שאנו נדרשות לחיות בהן במקביל – "רצוא" ו"שוב": מצד אחד, השתוקקות ורצון להידבק בה', ומצד שני, השלמה וקבלה של המשימה שהוטלה עלינו, ביוון שזהו רצון ה'.

ננסה היום לעבוד על שני הקווים האלה במקביל:

מצד אחד, נרגיש את ההשתוקקות שלנו להידבק בבורא; ומצד שני, ננסה להזכיר לעצמנו שכך אנו מבצעות את רצונו ומורידות שבינה לעולם.

רק להיות, בכל פעולה גשמית שלך: כשאת מכבסת, מבשלת, מנקה, מקלחת את הקטנים וכו' – התבונני כיצד בפעולות אלה את מבניסה את השבינה לביתך, לילדיך, לגופך.

עצם המחשבה הזו תעורר בך שמחה במשך היום. בנוסף, תגלי שתחושה זו עוזרת לך לגעת בשאר הנשמות שבבית.

לפני שתלכי לישון, תחזרי על כל הפעולות שעשית היום, ותופתעי לגלות שהיום הן קיבלו הרבה יותר משמעות ושמחה.

5 כוחו של ציבור

בואו נפיה מודעת למה שיוצא לנו מהפה: כמה אחוזים מן
פיג אני מתלוננת? כמה מחמאות אני אוחרת בינך? למה?
כמה אני מתקיימת? יותר בתלוננות? או יותר בהודיה?
הודיה להי? הודיה לאנשים הקרובים אלי

אין לנו מושג כמה כוח יש למילים שלנו. זה נכון כלפי דיבור שלילי, אך בעיקר כלפי דיבור חיובי.

ערב אחד הגיע אלי טלפון עם פנייה דחופה: מישהי צריכה לבצע "קריעה" על אח שלה שנפטר, ואין מי שיעזור לה לעשות זאת. בחפץ לב הסכמתי, אך באותו ערב לא יכולתי לצאת מהבית. הצעתי לה שתקפוץ אלי ואעזור לה.

קבענו שעה, ובאיחור לא קטן היא הופיעה בדלת. כשראיתי אותה התבלבלתי. לפי צורת הלבוש והנראות החיצונית היא לא נראתה בכלל קשורה איכשהו לפיסת יהדות. לא אפרט, אבל תהיתי לעצמי האם וכיצד אוכל לערוך לה קריעה...

בין מחשבה למחשבה נזכרתי שיש בורא לעולם ואני רק מבצעת את רצונו.

התעשתתי מיד ופניתי למלאכה. לקחתי מספריים, קרעתי קרע קטן בקצה הבגד, והיא המשיכה את הקריעה. לאחר מכן היא חזרה אחריי על הברכה "ברוך... דיין האמת", וניחמתי אותה.

עקב נסיבות התקופה, כל הטקס הזה נערך בפתח הבית, כאשר שתינו עטויות מסכות ושומרות על מרחק.

אך לפתע היא החלה להיפתח, ושיתפה במועקה שהיא נושאת עמה:

אמא שלהם נפטרה בשעור היו קטנים, ואביה לקה באלצהיימה, עד כדי כך שהוא לא מזהה אותה כשהיא באה לבקרו. כעת נפטר אחיה היחיד, שלמרבה הצער התחתן עם מי שאינה יהודייה, ממנה נולדו לו שלושה ילדים שאינם יהודים. בשלב מסוים מצאו לאחיה גידול בגרון, והוא נפטר בגיל צעיר. כך היא נשארה לבדה, בודדה, ללא כל משענת משפחתית.

משמים העניקו לי כוחות, וכאילו שמו בפי את המילים הנכונות, כאשר התחלתי לחזק אותה: "לא נשאר אף אחד במשפחה שלך שיכול לעזור לו. רק את, במעשים שלך, יכולה לפעול עבור נשמתו. כל ברכה, כל תפילה, כל מעשה טוב – מעלה את נשמתו בעולמות הרוחניים. יש לך כוח אדיר בכל אמירה. אשתו לא יכולה לפעול, ולא הורייך, את היחידה שנשארת".

כך עמדנו שם דקות ארוכות כשאני מדברת בשטף והיא מקשיבה בשקט ובדמעות...

היא הלכה עם הדברים הביתה, ואחרי כמה ימים התקשרה אלי בהתרגשות רבה, לספר לי שהשיחה נתנה לה כוח. היא קיבלה כוח להאמין ביכולת של כל פעולה קטנה, כמה שהיא משמעותית בעולם.

היא מעולם לא התבוננה בזה בעבר. תמיד הרגישה תלושה וחסרת משמעות. כעת היא מעוניינת להתחיל דף חדש, ומבקשת לשמור שבת...

נקודת התכונות

מדהים לגלות ולהיווכח כמה כוח יש לכל מילה שלנו, כמה השפעה ארוכת טווח.

מישהי שבכלל לא נראית מאמינה כלפי חוץ, התחילה לקיים מצוות רק מתוך ההבנה שבמעשים שלה היא מועילה לנשמה של אחיה. ולא מדובר כאן על משהו גשמי שהיא יכולה למדוד או לכמת אותו, משהו הגיוני עם הסבר לוגי שעומד בפניה. אלא הסבר הכי רוחני-מיסטי שיש. והיא עושה את זה. כי היא מאמינה ויודעת שיש לה כוח.

ואנחנו? אנחנו יודעות כמה כוח יש לנו בפעולות, באמירות הפשוטות שלנו ביום יום?